לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל - בראתי יצר הרע ובראתי לו ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ **Monsey Edition**

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

מולד חודש טבח: רינסטאג (יום ג') 8:01 PM פיט 3 חלקים

שבת פרשת וישב - שבת חנוכה - כ"ו כסלו תשפ"ד Parshas Vayeishey - Shabbos Chanukah - December 9, 2023

וסו 10:16 אם 16:1 מון קריאת שמע / מ"א - 8:53 ומן קריאת שמע / הגר"א - 9:29 וחוף זמן תפילה/הגר"א - 10:16 הדלקת נרות שבת - 4:09 ומן קריאת שמע / מ"א - 8:51 ומן קריאת שמע / הגר"א - 9:20 מון מון זמן קריאת שמע / מ"א - 10:16 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:9 שקיעת החמה שבת קודש – 4:27 ו מוצש"ק צאת הכוכבים – 5:1. צאה"כ / לרבינו תם – 5:39

חלומו ואת חלום שר האופים כז היה ואז היה עליו להפטיר את דבריו במליצה לחלצו

מז הבור ולהביאו בבית המלכות. גם מבלי שיבקשו יוסף על כר. כיוז שבסופו של דבר מחונן הוא בחכמה נפלאה. וללא ספק תבוא ע"י תועלת מרובה למלכות מצרים.

אולם למעשה רואים שגם אחר שביקשו יוסף על כך לא זכר 'שר המשקים' מאומה מכל זאת. כי אם אחרי שנתיים ימים' כשהוכרחו ל'פותר חלומות'. ודבר זה מעורר השתאות האיך יפיג הדבר מזכרונו של שר המשקיו ולא יפעל דבר למענו של יוסף. אם לא שנאמר שכדברי הרה"ק כז הוא. שיוסף הצדיק התחרט על מעשהו והתפלל לפני הקב"ה שהדברים לא יעוררו את רגשותיו של שר המשקיז ולא יתעורר להשתדל בעבורו. ועל אף שיתכז שגם לולא בקשתו של יוסף היה שר המשקין משתדל לשחררו ונמצא שלא פעל יוסף בהשתדלותו כלום. מיאן יוסף שבפועל ישתדל עבורו, שמא יתלו אחרים את שחרורו בדבר השתדלותו של יוסף. ולא רצה כי אם בישועה הניכרת שכולה מז השמים.

דבריו הקדושים שופכים גם אור על דברי רש"י המוקשים. כי על פיהם יכולים לומר שלא התכוון רש"י לומר שהוזקק יוסף להיות אסור עוד ב' שנים ׳כעונש׳ על שתלה בטחונו בשר המשקין, אלא כך הם כוונת דבריו: מפני שתלה בו בשר המשקיז יוסף בטחונו לזוכרו גרמו לו לבסוף הדברים להמלד שלא טוב עשה והתפלל להקב״ה שישכיח את הדברים מלבו. ואכז תפילתו עשתה רושם וגרם לשכחתו של שר המשקין, ועל כן הוזקק להיות אסור עוד ב' שנים, ואז נתעורר שר המשקיז מעצמו להמליץ על יוסף. מבלי שום השתדלות מצד יוסף. ומובז שפיר מה שהמשיר רש"י בדבריו שנאמר אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים כי הדברים אכז מכוונים על יוסף שביקש להיוושע רק מתור בטחוז גמור בהקב"ה ולא בטח על מצרים הקרוים רהב'.

ישלם לו שכרו. וכבר האריך בזה **הסטייפלער (קריינא דאיגרתא** חלק א', קלג): "גם צריך לדעת, כי בהתגברו ועומד בנסיון מתקדש שם שמים מאוד וזכותו נורא ועצום. וגם בעולם הזה יראה נועם ברוב הימים. כי כל ההנאות שהאדם נמנע מהם מפני כבוד שמים משתלם לו ממקום אחר בהיתר בהמשר הזמו". עכ"ל.

ויש להוסיף עוד, שלא רק שאותו הנאה ישתלם לו ממקום אחר, אלא גם זה שעומד בנסיוז ואינו הולד אחר תאותיו יהיה סיבה שימלא ה' משאלות לבו. שכתיב במשלי (יג.יט) על הפסוק "תאוה נהיה תערב לנפש" וביאר **הגר"א** וז"ל: "התאוה כאשר היא נשברת אחר כך היא תערב לנפש אף שבשעה שהיה תאותו מתגבר עליו והוא שובר אותה הוא מצטער מכל מקום אחר כך היא תערב לנפש ונהנה מזה מאד ואמר לשוז נהיה כי כאשר האדם שובר תאותו ורצונו מפני כבוד ה' בכדי לעשות רצונו הקב"ה עושה רצונו כמו שכתוב (אבות ב. ד) בטל רצונך מפני רצונו וכו' ולכן כתיב נהיה כלומר כאשר ישבר תאותו תאותו נהיה שהקב"ה יעשה רצונו". עכ"ל. הרי מתבאר מדבריו. דכשאחד עומד בנסיוו ושליט על יצרו זהו סיבה שהקב"ה יעשה רצונו! **והגאוז ר' יצחק זילברשטייז שליט"א** שמע בעצמו מפה קרשו של **רבי אהרז ראטה זצ"ל**, דבאותה שעשה שאדם עומד בנסיון ושומר עיניו שלא לראות דברים האסורים. זמז הזה הוא עת רצוז נפלא להתפלל להשי"ת. ויענה השי"ת באותו שעשה כל בקשתו. בכל הענינים ביו ברוחניות וביז בגשמיות!

ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו ... (מ-כג) - פרק במשנת הבמחון של הצדיק

סרש"י: וישכחהו. מפני שתלה בו יוסף בטחונו לזכרו. הוזקק להיות אסור עוד שתי זנים. שנאמר (תהלים מ. ה) אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל רהבים. ולא בטח על מצרים הקרוים (ישעיה ל. ז) רהב. בראיה שטחית א״א להביז את תוכז דבריו של רש"י שתחילתו וסופו סותרים זה את זה, שהרי בתחילה הביא שנענש יוסף והוזקק זיות אסור בבית האסורים עוד ב' שנים מפני ששם בטחונו בשר המשקים. ואח"כ מביא וכחה לדבריו ממאה"כ 'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו ולא פנה אל בהבים' ומייחסו ול יוסף. שלא בטח במצרים הקרוים רהב. הרי לנו מכאן סתירה במקום הוכחה.

אפשר ליישב את הדברים על פי פירושו של הרה"ק רבי משה דוד מטשורטקוב "ע. שהקשה על המקרא שלפנינו. כי מאחר שהכתוב סיפר שלא זכר' שר המשקיז את יוסף ממילא ידעיניו ש'וישכחהו' ומה תלמוד לומר שוב 'וישכחהו'? ותירא שתיבת ישכחהו האי על יוסף. שהוא השכיח את הדברים מלבו של שר המשקיז. כיוז שנמלר וסף שלא טוב עשה בכך שביקש את טובתו של בשר ודם. כי לבעל מדרגה כיוסף זצריק נחשב הדבר פגם בביטחוז. על כז התפלל להקב״ה שהדבר ישתכח מלבו של שר המשקים. ולא תבוא ישועתו מכח מידת ההשתדלות. כי אם ע"י הקב"ה בעצמו.

דברי הרה"ק מטשורטקוב מיישבים את משמעות הכתוב, והם גם ניכרים מתור ושתלשלות הדברים. דהנה אחר שהכיר שר המשקין' בגודל חכמתו של יוסף מן הראוי יה שתיכף לשחרורו יפנה מעצמו אל פרעה להודיעו מתור התפעלות אודות 'איש וכפי שפתר בבית הסודר. ויספר לפניו איר לא נפל מדבריו דבר. וכפי שפתר

ליטודים נאות חרב אברדם דנאול אברדם ליטודים שליט"א, בשנ"ס שדת אברדם

יתתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינם ויצא החוצה ... (למ-יב) - השכר של מי שעומד בנסיון

יונס ויצא אבריק עמד בניסיון הגדול. ולא עשה העבירה, ואמרה הקרא "וינס ויצא" החוצה". שמיד הלד החוצה לפרוש שלא יעשה העבירה. ואיתא במדרש תנחומא (סוף פרשת נשא). שלא עמד יוסף הצדיק אלא בנסיוז זה. אלא גם עמד בהנסיוז שהיה שליט צל עיניו. שעצמה ולא הביטה באחת המצריות.ומהו השכר שזכה יוסף הצדיק, על זה אמרה המדרש (רבה פרשה צ' אות ג'): "א"ר שמעון בן גמליאל יוסף משלו נתנו לו, פיו שלא נשק בעבירה. ועל פיר ישק כל עמי. גופו שלא נגע בעבירה. וילבש אותו בגדי שש. צוארו שלא הרכיז לעבירה. וישם רביד הזהב על צוארו. ידיו שלא משמשו בעבירה. ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף. רגליו שלא פסעו בעבירה. ייתוז וירכבו על קרוכיז. וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו. מחשבה שלא ושבה בעבירה. תבא ותקרא חכמה. ויקראו לפניו אברר אב בחכמה ורר בשנים". ע"כ. הרי מבואר מדברי המדרש, שיוסף הצדיק זכה לשכר גדול, שעל כל חלק מגופו שלא עשה עבירה זכה שאותו אבר נשלם בשכר. וזהו יסוד נפלא שצריר כל אחד ואחד לידע, שאם אחר עומד בנסיון, אין זה סיבה שיפסיד אותו הנאה שביקש, אלא הקב״ה

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלר שליט"א, Important Upcoming and Relevant Chanukah Halachos Chanukah Foods: Doughnuts. To remember the miracle of the oil in the Beis HaMikdash, it has become customary to eat doughnuts deep-fried in oil. R' Shloime Z. Auerbach zt''l suggests another reason (1). When the *Chashmonaim* regained control over the Mikdash, they had to replace the stones of the Mizbeach and make a Chanukas Hamizbeach. To remember this event, we eat mezonos foods [that remain mezonos, see further] which has a phrase "זעל מאבחך" a special request for the restoration of the Mizbeach in Al Hamichya. This expression is not mentioned in detail in *bentching*, so we eat this *mezonos* food which includes this tefillah, as it was rebuilt in the days of Chanukah.

Beracha on Doughnuts. Even though there are some opinions that the *beracha* is *Hamotzie*, we hold like the **RMA** (1) that since the dough was cooked [deep fried], the beracha is *Mezonos*. Even if one eats many doughnuts [by baked *mezonos*, eating alot can become *Hamotzie* with washing and *bentching* necessary], the *beracha* will always remain *Mezonos*. If the dessert, it will not require a *beracha* according to many *Poskim*.

בלו הרלחיים – תבליו מדף היומוי – בבא קמא לב.

"ריץ בערב "שבת" says if one is running in רה"ר and another person is walking, if the runner damages the walker. he is איסי בו יהודה -"ריץ בערב "שבת" says if one is running in that on ערב שבת ביו השמשות. the runner is פטור because he is a "רץ ברשות". The מדדה savs this is only for מדדה that he won't be able to do later and must rush to do them now ביו השמשות. But for other מצות, like going to shul, since there is still time, he would be שר"ע. In the שר"ע ברכי און וחו"מ ס'שעח _יח"ן, און he *paskens* that on צרכי. The *paskens* that on ר"מ ס'שעח, חין. און און הור"מ ס'שעח, חין. The *paskens* that only if he was running for צרכי שבת. Ent if we know he wasn't running for a שרת then the דיר is like a weekday and he would be. הייב The met if we know he wasn't running for a שערו יט! **ערוד השולחן.** The הייב the that we should not learn from this that one who runs to do a מצוה that we should not learn from this that one who runs to do a פטור. Although there is a שניו to run to do a *mitzvah*, one may not run carelessly as to cause damage. איסי only allows running on ע"ש בין השמשות when one is pressed for time. This *psak* can be found in מקדש הלבנה where וס' רא'ז שו"ת חות יאיר and ran outside to be מקדש הלבנה. On his way he knocked over an oil stand outside and broke iars and spilled oil. באובר מצוה and should be רא לדבר מצוה and should be באובר paskens that he is הייב because the only time one has ע"ש ביו השמשות is ביו השמשות b. but during the week. even for a הגהות אשר"י. One is הגהות אשר"י. The הגהות אשר"י. שבת says that לאו דווקא si בין השמשות says that חצות and one is או דווקא si בין השמשות as that is the time when people start preparing for ...שבת.

The או"ח ס' רגן שו"ע says אבת says "ישבת: Pope should start his שבת preparations first thing in the morning. The "ישכים בבקר ביום ששי להכין צרכי שבת" all discusses that this דין might be a אדר הלכה. He points out that the מב"ם leaves out this halacha entirely. He suggests that maybe since we *pasken* like איסי בו יהודה. it's איסי בו that specifically one is rushing for ביו השמשות only צרכי שבת but not as of first thing in the morning. Consequently, these two halachos are contradictory, so maybe that is why the רמב"ם doesn't bring it. The **חפץ חיים** then retracts and uses the term "יש לדרות" and they really are not contradictory, because although one is obligated to start his יש לדרות in the morning, he doesn't have the right to run in רה"ר until בה"ש when time is of the essence, so this is not a reason for the בה"ש when time is of the essence. צ"ע. אוי

שו"ת שבט הלוי ח"ט.חו"מ רצג'ז **ר' שמואל וואזור זצ"ל write**s that a *Hatzalah* member had a thought to sav that if on the way to a call he causes damage to another, he should be פטור because of our halacha of בישות. He then said that maybe this applies only on ע"ש, but there is another that says "ביטור if he damages on the way, because otherwise no one will ever want to step in and stop a [רו"מ ס' ש"פ סי' ג'] דין רדף. So, this reason should apply to *Hatzalah* members also? הלענ"ד הדברים פשוטים, says he agrees with everything he said. הלענ"ד הדברים פשוטים.

(1) הליכות שלמה - חנוכה עמ' שיח.שיט:[20] (2)

doughnut has a jelly or custard filling, the beracha exempts them

because they are a secondary item that enhances the doughnut.

Even if at the end, there is a little jelly or custard left on the plate

and one eats it separately, it still retains its status as a secondary

food and does not need a beracha (3). One should make sure to

eat at least the volume of half an egg of the dough part within a

Doughnuts During a Bread Meal. If it is eaten during the meal

to fill oneself, there is no beracha said on the doughnut.

However, if one has eaten his fill and is adding the doughnut only

as a tasty dessert item, he does make a *Mezonos* on the doughnut.

He does not make a beracha achrona because bentching covers

it as it does by all dessert items. **NOTE:** The above is all by usual

doughnuts that are deep-fried. I have heard that there are some

who only bake them, or bake them after the deep fry. Those are

still *Mezonos*, however, if eaten in large amounts, or as part of a

meal, it becomes *Hamotzie*. If they are eaten in a bread meal as a

four-minute span, and then he makes an Al Hamichya.

R' Akiva Eiger zt"l (M'Shulchan Govoha) would sav:

"יושב יעקב" - Yaakov wanted to sit in peace: *Hashem* put 'רוגזו של יוסף' on him. Why don't we find other *tzadikim* who were zoche to 'Torah ugedula b'makom echad' who didn't have 'דרגא'? Tzadikim are generally worried that they might sin and lose their Olam Haba, thus, they end up not having much of an Olam Hazeh. The 'worry' doesn't ever allow them to sit in peace. However, Yaakov did not worry as he was given a sign that if all his kids will live, he will receive his portion in the World to Come. The 'דרג'ז' was that he thought that Yosef died and began to 'worry' he might lose his Olam Haba.'

A Wise Man would say: "In service comes true illumination. A light that continues to last."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Careful הא שמיה רבה... Respect in shul -A Powerful & Loving Protection... Join too!

A Special Mazel Toy to Rabbi & RebbetzinYitzv&ChanaHoffman on the upsherin of their son, Eliyahu"J. May he grow in Torah and Yiras Shamavimalways

855,400,5164 / Text 800,917,8309 / kyodshomavim.org

מעשה אבות .... סימו

חשוף זרוע קדשך וקרב קץ הגאולה. נקם נקמת דם עבדיך מאמה הרשעה ... (תפילת מעוו צור)

As Chanukah 5678 (1917) rapidly approached, the holy city of Jerusalem was thrown into turmoil. The first world war was still raging in the European theater, but the battle for Jerusalem was over. The ruling Turks of the Ottoman Empire began their retreat in early December 1917 as British General Edmund Allenby led his Egyptian Expeditionary Force (EEF) to the gates of the city. Overnight on December 8 and 9, the Ottoman Turks evacuated Jerusalem and handed its mayor, Hussein El-Husseini, a letter of surrender to give to the conquering British, ending 400 years of Ottoman rule over Jerusalem.

On the morning of December 9 - the first day of *Chanukah* - the mayor visited the American Colony, where a hospital nurse aware of the proper protocol for surrender, took a sheet from a hospital bed, tore it in two, and gave the mayor half to use as a white flag, held aloft on a broomstick. Back then, there was a code of honor, and a city's surrender was only accepted by officers on both sides with similar ranks. As mayor of the city, the honorable thing would have been for El-Husseini to meet with General Allenby to tender the city's surrender. But after enduring the full brunt of the British onslaught, El-Husseini was incensed at the Ottoman Governor who had fled like a coward, and decided to make the Turkish defeat and surrender in Jerusalem as humiliating as possible. As El-Husseini, flanked by a group of city dignitaries and an American photographer named Lewis Larson, made their way to British military headquarters, the delegation chanced upon two British soldiers, kitchen cooks in the 60th Division who were on a mission to find eggs for their commander's breakfast. Seizing the opportunity, El-Husseini immediately tendered the city's resignation to the cooks who were aghast and refused to accept the city's surrender.

Left with no choice, the delegation moved on and soon encountered two more British soldiers (from the same division). sergeants Sedgwick and Hurcomb, who were scouts for their unit. After being offered the white flag and letter, they too. refused to accept the surrender of Jerusalem but were willing to be photographed with the delegation and even accepted cigarettes from them. Years later, a monument was erected at the very spot where this chance meeting took place, as a memorial of the surrender of Jerusalem to the British army and the soldiers of the 60th division who fell in the first world war. The monument can still be found today behind Jerusalem's central bus station, in the Romema neighborhood.

After being further rejected by a British artillery officer, the delegation met Brigadier General C.F. Watson, commander of the 180th brigade. Brigadier Watson was surprised, but also honored, and immediately accepted the surrender of Jerusalem. The group quickly set up a small impromptu ceremony, and El-Husseini handed over the letter, officially surrendering the city. Following the ceremony, Watson informed his commanding officer, General John Shea, commander of the 60th division, that he had accepted the surrender of Jerusalem on behalf of the British command. When General Shea heard this, he was incensed and canceled the surrender to Watson insisting the code of honor demands that El-Husseini surrender to him.

Well, El-Husseini and his delegation were not too pleased with this development, but made their way again through the streets of Jerusalem and out the city gates where they surrendered to General Shea. Shea entered Jerusalem and subsequently informed General Allenby that he had accepted the surrender of Jerusalem. General Allenby was a morally upstanding man and an avid student of history. He understood the significance of the Holy City and was equally shocked and horrified to learn that its surrender was accepted by anyone other than himself - the Commanding General of all British Forces in the region.

He immediately canceled the first two surrenders and demanded that the city surrender to him and only him. At this point El-Husseini became ill and the third surrender took place without him. Historians believe that he became ill with pneumonia due to his frequent exposure to the cold December mornings, but his illness became exasperated due to the humiliation he suffered during the surrender of the city. He succumbed to his illness a short time later. Two days later, General Edmund Allenby walked through Jerusalem's Jaffa gate and declared martial law ushering in the era of the British Mandate in the region.

לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי אמר ה' צבאות ... (זכרי'ד-ב.ד-ו)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY TOTAL HAPTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN

in which he beheld the sight of a golden *menorah* with seven branches protruding from it. Interestingly, the *Navi* then says that the word of *Hashem* came to Zerubavel saying that "Not by might, nor by power, but [only] by My spirit ..." It seems like the vision of the golden *menorah* and the statement of the mighty strength of *Hashem* go hand in hand.

R' Meir Simcha HaKohen zt''l of Dvinsk (Imrei Daas) explains that Klal Yisroel is compared to an olive that is filled with oil, for just like oil doesn't mix with other liquids, Klal Yisroel is a pariah in the world, a nation separated from all the other nations. Furthermore, the *menorah* represents both a physical aspect, the actual flame of the *menorah*, as well as of *Hashem* was with them.

Zechariah HaNavi, in the Haftorah, details a vision he had a spiritual one – the light of the flame which serves as a representation of the light *Klal Yisroel* brings into the world.

> Thus, the word of *Hashem* stating that nothing in the world matters in comparison to the holy spirit of *Hashem*, is a true connection between the golden menorah and the lack of physical might and power. Although the *menorah* is a physical entity, its use is purely spiritual, thereby teaching us that physicality isn't always the answer.

> During the days of *Chanukah*. *Torah* Jews know that this sentiment is most certainly true. The few Maccabees overcame the mighty Yevanim – but not through physical strength. Rather, they were successful because the holy spirit

ויאמר אלהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה ... למען הציל אתו מידם וכו' (לז-כב)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Rashi explains based on a *Medrash*, that the words "למען הציל אותנ" are obviously not Reuven's spoken words, but rather a spirit of Ruach Hakodesh testifying to the noble intentions of Reuven, the first-born son of Yaakov. What is the basis of this *Medrash*? Why is this so important to relate, and what can we learn from it?

The **Sefas Emes** zt''l writes that there are times when a person does something good or abstains from doing evil, but he does so L'shem Shamayim. In other words, he does have good intentions. Yet, instead of seeing positive fruits of his labor, it appears as if his valiant efforts go up in smoke and the opposite of what he hoped occurs. The *Torah* is conveying here that one need not despair and become discouraged. He will eventually witness the positive results of his actions, no matter if it is on this world or in the next. When a person does something for *Hashem*, he only gains. Reuven acted courageously by trying to save Yosef, however, when he came back later to rescue him, Yosef was gone. Nevertheless, savs the Torah, 'למען הציל - a good result came out, as this was the catalyst for Yosef becoming the viceroy in *Mitzrayim*, ultimately saving them all.

What was Reuven's motivation? **Rashi** tells us that he told himself, "I'm the *bechor*, the first-born, and I will be blamed for Yosef's tragic demise. Therefore, I must not stand by idly." Perhaps, there's a message to be learned here. If individually and collectively throughout life, we would constantly internalize who we are, that we are all bnei malochim, then אלא במהרה נחטא. In other words, not sinning because *Hashem* is All-Seeing and All-Knowing is admirable, but let's step it up a notch. As a princely Yid, an actual בן מלך, how can I sin? I am someone so special; it is beneath me to transgress and disobey Hashem.

Yehi Ratzon that our maasim will reflect who we intrinsically are, and with that clarity of heart and pureness of soul, may we merit to bring a true and everlasting nachas ruach to the Ribono shel Olam.

משל למה הדבר דומה ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר ... (למ-כ)

משל: On the first night of *Chanukah*, 1944, excitement gripped the inmates of the Bergen-Belsen concentration camp as they watched R' Yisroel Shapira zt"l, the Bluzhever **Rebbe**, prepare to light a single candle in honor of the *chag*. The inmates gathered around the makeshift *menorah* in what felt like the darkest setting in the world. Then, the *Rebbe* pronounced the three berachos and lit a flame which seemed to shine brighter than the brightest light in the world.

One inmate turned to the *Rebbe* with tears in his eyes. "Rebbe," he cried out, "how can you recite the beracha of Shehechevanu under such circumstances? How can you thank *Hashem* for helping us reach a time like this?"

standing here with me is a large group of Jewish prisoners determined to perform a mitzvah despite their hideous and inhumane situation, and their captors' efforts to break their spirit. This was reason enough. Thus, I decided to recite the beracha of Shehecheyanu with great fervor."

נמשל: The parsha of Vayeishev coincides with Chanukah as they both share a similar theme. Yosef was stuck in a mess that seemed to darken his entire world in the worst way possible. Yet despite his predicament, he remained strong and unwavering until he was finally redeemed. The Jewish people experienced a similar theme during the story of *Chanukah*. For this reason, we commemorate that redemption by lighting up the dark night and illuminating the ambiguous galus we live in. It is for us to take a lesson - to learn from that era - and "The same question occurred to me as I was about to recite in a more individual way, learn from Yosef to better ourselves, the *beracha*," replied the *Rebbe*, "but then I remembered that one at time. This will bring the final redemption soon!

והדליקו גרות בחצרות, קדשך וקבעו שמנת ימי בחצרות או Editorial and Insights on Middos Tovos From הגדול (על הנסים) או הצובה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול (על הנסים) או הצובה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול (על הנסים)

Aren't the days of *Chanukah* such an exciting time? Our children are counting down the days and the adults as well. On Chanukah, aside from the parties and the doughnuts and all the latkes that we eat, there is something more. Much more! The Yom Toy of Chanukah is the time that we feel ruchnius in the air. The 36 candles that we light in 8 days tap into the 36 hours of light that *Hashem* created on Day One of Creation. That light was so holy and so spiritual that *Hashem* hid it away for the tzaddikim in the world to come. But once a year that light comes into the world and that happens on Chanukah!

These are not regular days, my dear friends. These are days of miracles and revelation. These are days that we can feel the holiness of *Hashem's* light and spread it to others. One fascinating thing about light that we do not see with any other material in this world is the fact that when you give it away to someone else, you lose nothing. In fact, when a candle ignites another candle, not only does it not lose any fire, but the fire gets stronger at the place where the candle shares its light. When you touch one wick to another, the fire becomes stronger, and when the original candle is removed, it does not lose any light!

A candle is compared to a *neshama*. A *neshama* has the power to light up the light of another *neshama*, and at the place where they unite, the bond gets stronger. One of the great ways to spread the light of *Chanukah* is through thanking the people that we owe Hakaras HaTov to. In fact, we say at the very end of Al HaNissim, "V'kavu shemonas yemei Chanukah ailu l'hodos u'lehallel l'Shimcha HaGadol." Chazal apportioned these 8 days of Chanukah to thank and praise Your Great Name. We are meant to thank and praise *Hashem* for 8 days! Of course, this spills over to all the people *Hashem* put into our lives that we must be grateful for. It is to them, as well, that we can use this time of great light to praise and thank for all they do for us.

May we use these special days to shower those that we appreciate with the knowledge of how much we appreciate them.